

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
sprawy **A. M.**

w przedmiocie wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 października 2016 r., sygn. II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. XVIII K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania,

**2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie
kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem łącznym z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie XVIII K (...) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu A. M. wyrokami Sądu Rejonowego w W. w sprawie IV K (...) i Sądu Okręgowego w W. w sprawie XVIII K (...) i wymierzył mu karę łączną 14 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet stosowne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie karne w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone wobec skazanego pozostałymi wyrokami wskazanymi w komparycji wyroku.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego, zarzucając rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu w stosunku do celów, jakie kara ta winna spełnić, przez nienależyte uwzględnienie dobrych opinii o skazanym A. M., a nadanie nadmiernego znaczenia rodzajowi popełnionych przez niego przestępstw. W konkluzji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu w postępowaniu odwoławczym opisanej apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 19 października 2016 r., II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok ten zaskarżyła kasacją obrońca skazanego podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa, tj. art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 85a, art. 6 i art. 53 k.k., poprzez błędną wykładnię powyższych przepisów, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w przedmiocie kary łącznej, orzeczonej z naruszeniem granic określonych w art. 85a, art. 86 i art. 53 k.k., poprzez niewłaściwe wyważenie poszczególnych elementów i nadanie nadmiernego znaczenia rodzajom popełnionych przez skazanego przestępstw, za które zostały wymierzone kary jednostkowe oraz nienależyte uwzględnienie dobrych opinii o oskarżonym. Na zakończenie autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego A. M. jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Zakaz ten dotyczy zarówno kar jednostkowych, jak i kar łącznych. Ograniczenie powyższe oznacza zakaz wnoszenia kasacji jedynie na podstawie uchybienia z art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie wolno więc w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, formułować zarzutu obrazy przepisów prawa regulujących kwestie sądowego wymiaru kary, czy to

zasady swobodnego uznania sędziowskiego w ramach ustawy, czy też zasady indywidualizacji kary, wyłącznie w kontekście niewspółmierności kary. Skoro obrońca we wniesionej kasacji kwestionował wyłącznie wymiar kary, mieszczący się w granicach ustawowego zagrożenia, należało kasację tę uznać za niedopuszczalną. Odwołanie się zaś przez obrońcę skazanego A. M. w kasacji do kilku przepisów prawa materialnego, tj. art. 85a, art. 86 i art. 53 k.k., ma charakter pozorny, służący jedynie ominięciu ustawowego zakazu określonego w art. 523 § 1 k.p.k. Autorka kasacji nie stara się nawet ukryć rzeczywistych intencji, skoro jako główną postawę prawną zarzutu wskazuje przepis art. 438 pkt 4 k.p.k., mówiący o rażącej niewspółmierności kary, a w uzasadnieniu kasacji w najmniejszym nawet stopniu nie uzasadnia twierdzenia o obrazie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię wymienionych wcześniej przepisów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. orzekł, jak na wstępie.